

liai államadósságot átvegye, ellenben hajlandó a porta a balkáni államoknak az eddigieknél kedvezőbb kereskedelmi tarifákat adni és magát a határmegállapítás kérdésében a hatalmak, esetleg egy nemzetközi konferencia határozatának alávetni.

Autentikus forrásból megerősítik, hogy a török nagyvezér Giers orosz nagykövet közvetítésével Bulgáriának új békeajánlatokat tett. Ezek szerint az új határ a st. stefanoi öbölnél, Inlada foktól tizenegy kilométernyire északra kezdődne és onnan a Resnaja és a Marica mentén haladna végig az Aegei-tengerig. Drinápoly pedig bizonyos garanciák ellenében Bulgáriának jutna.

SZÍNHÁZ, MŰVÉSZET

Színházi műsor:

SZERDA: *Bennt az erdőn*, színmű. (Bemutató.)

CSÜTÖRTÖK: *Bennt az erdőn*, színmű.

PÉNTEK: *Cigányprimás*, operett. (Bemutató.)

SZOMBAT: *Cigányprimás*, operett.

VASÁRNAP este: *Cigányprimás*, operett.

Erővel bonyodalmak

a szinügyi-bizottság körül.

— Két újabb lemondás. —

(Saját tudósítónktól.) Ugy látszik, hogy a szinügyi botrányok lecsillapodása után már nem a publikum, hanem a tanács körül folytonos összeütközésbe a szinügyi bizottság tagjaival. A közönség azon az emlékeztetés közgyűlésen elintézte a magáét a szinügyi bizottsággal is, meg a tanácscsal is. A szinügyi bizottság tagjai lemondottak megbízásukról, mert azt látták, hogy a közönség nem a legnagyobb rokonszenvvel nézi a szinügyi bizottság működését, amely többnyire zárt ajtók mögött tartott ülésekben merült ki.

Hogy miért kerül most a tanács folytonos összeütközésbe a szinügyi bizottság tagjaival? Hát kérem, ma, annak ellenére, hogy a tanács, újból megtisztelte bizalmával a szinügyi bizottság tagjait: *kettő közülök ismét benyújtotta lemondását*. Joggal kérdezheti mindenki, mit akar hát még mindig a tanács, mire való az erőszakosság, mire való a ragaszkodás — vagy talán oktan csökönység? — azokhoz, akik jóformán örülnek már azon, hogy végre-valahára kint vannak a tanács bizalmából. Mert átlátták, hogy a közgyűlés bizalma az első, a legislegelső, ellenben a tanács nem látta át, sőt a látszat az, hogy szembehelyezkedik a közhangulattal, amelyből a legpregnansabban tűnt ki, hogy a szinügyi bizottság tagjait a közgyűlés választthassa és senki más!

Végzetlenül el kell ítélni tehát a tanács eljárását, amikor a szinügyi bizottság tagjait újból megválasztotta. Mintha a színházi ügyek referense nem volna tisztában a saját reszortjával és még mindig nem tudna megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy ő csak szerény eszköze azoknak a kívánságoknak, amelyek a közönség a saját színházában és a saját színháza körül diktál. Aztán meg ott van az a szürkeség, az a művészi tagadó bürokratizmus, az a lomposág és egykedvűség, titokzatosság és lakat, ahogyan a színház ügyeit intézték. Művészeti ügyeit. Mert erről van szó. Egy modern, nagyarányokban fejlődő város kulturpolitikájáról, amelynek igen lényeges tényezője kell, hogy legyen: a színház. De abban, amit színházi szakreferensünk najvul és görcsösen a színház körül kifejtett, nem volt köszönet. A közönség részéről legalább nem, alászoigáját

mondott az egész szinügyi bizottságnak, mire jött a tanács és ismert bölcseségével — újból megválasztotta a lemondott bizottsági tagokat, csak azért is. Mert az az indok, hogy nem maradhatunk szinügyi bizottság nélkül, legalább is olyan erőszakos, mint a mennyire najv. Hiszen nem kell egyebet szóvá tennünk, csak föl hívni a tanácsot, kérdezze meg Almássy Endrét, érezte-e vajjon a szinügyi bizottság hiányát, vagy a t. bérloket, sürgették-e, hogy válasszák meg újból a szinügyi bizottságot, vagy az egész publikumot, kívánta-e, hogy a tanács jobban siesen ezzel a választással, mint a vízhiány okainak megszüntetésével?

Világos, hogy a tanács ismét a közönség akarata ellen cselekedett. Mert a közgyűlés, amely az egész város közönségét képviseli, határozottan szimpátiával fogadta Wimmer Fülöpnek azt az indítványát, amely a szinügyi bizottsági tagok választásának jogát a törvényhatósági bizottságra kívánta ruházni. Maga a tanács is olyan javaslattal terjesztette be az indítványt, hogy véleményezés végett kiadja a szervezési bizottságnak és a közgyűlés a tanácsi javaslatot el is fogadta. A szervezési bizottság természetesen alkalmazkodni fog a közhangulathoz és a szervezési szabályrendelet paragrafusainak megfelelő módosításával olyan javaslattal viszi az indítványt a közgyűlés elé, amely ennek helyesléssel fog találkozni. Addig pedig újabb botrányok vannak készülöben a szinügyi bizottság körül — a tanács jóvoltából. Mert azzal, hogy újból megválasztotta a szinügyi bizottságot, módot adott Back Bernátnak arra, hogy — amint előre bejelentette — három szinügyi bizottsági tag ellen összeférhetlenségi eseteket tegyen szóvá. Mondanunk sem kell, hogy a bizottságnak ez az ülése újabb izgalmak szülője lesz, mert a tisztázásnak a nyilvánosság előtt kell megtörténnie. Csak az a csodálatos, hogy a tanács szinte kéjeleg azoknak az ódiumoknak a viselésében, amelyek az ilyen magatartemette botrányokból jórészen ráharamlanak.

A mai napig két ujonnan megválasztott szinügyi bizottsági tag jelentette be a lemondását: Balassa Ármán dr. és Ujj József dr. A többi bizottsági tag, úgy látszik, megtartja mandátumát. Ami talán helyes is. Az eseményeket úgy lehet csak jó medrítkbe terelni, ha már a márciusi közgyűlés elé terjesztik a szervezeti szabályrendelet módosítását a szinügyi bizottság tagjainak megválasztásáról. Ennek elfogadásával megszűnik minden tag mandátuma és nyomban utána meg kell ejtenie a közgyűlésnek a választást.

* **A cigányprimás.** Kálmán Imre új operettje, *A cigányprimás*, amely diadallal vonult be a művelt nyugat minden színpadára, gondos előadásban kerül Szegeden is bemutatásra. A címszerepet Heltai Jenő játssza. Egy öregedő muzsikust mutat be, aki lemond a szerelméről a fia boldogságáért. Nagy, színes skálájú szerep ez, kétségkívül meghozza a várt sikert. A darab egyik női főszerepét, Sári cigányleányt Déry Rózi játssza. A második női szerep — Juliska — Antal Erzsike kezében van, aki szintén olyan alakítást produkálhat, amely megfelel az egyéniségének. Déry partnere — Gaston gróf — Solymossy lesz. Miklóssy Margit az anyagrófnő szerepében lép föl. A címszerepbeli primás fia Oláh Gyula, egy vén cigány Ladiszlav. Kivülük Kállay Margit, Szathmáry és Mihó vesznek még jelentősebb részt az előadásban. Az elragadó szép zene, amely a fiatal magyar szerző értékes talentumát dicséri, előreláthatólag hamar népszerű lesz Szegeden is. Az operettben két olyan szám is van, amit Kálmán Imre a magyar előadásokra komponált. Az egyik Miklóssy Margit és Heltai, a másik Déry és Solymossy duettje. Ez a két szám a partitúra legnépszerűbb számainak igérik.

Legjobb színházi cukorkák Lindenfeld Bertalan Első szegedi cukorkagyárában, Kárász-utca 8. szám alatt kaphatók.

„Jelesebb Magyar Festőművészek Kiállítása.”

(Saját tudósítónktól.) A tegnapi napon a következő meghívót kaptuk:

MEGHÍVÓ.

Jelesebb Magyar Festőművészek műveiből

KIÁLLITÁST

rendez Budapestről Vastagh Gyula, melyre címetet tisztelettel meghívja. Megnyilik Szegeden az Otthon disztermében március hó 4-én reggel, bezárul március hó 10-én este. A 8. napra érvényes belépő-jegy ára 60 fillér. Megtekinthető délelőtt 9—1-ig, délután 2—7 óráig. A kiállított műtárgyak részletfizetésre is megvásárolhatók. *Kiállító művészek:* Bachmann, Baditz, Benezur, Dittrich, Éder, Edvi—Illés, Erdőssy, Hány, Heller, Innocent, Juszko, Kézdi—Kovács, Károlyi Lajos, Koszko, Komáromi, Lotz, Margittay, Mendlik, Németh, Neogrady, Nyilassy, Olgyay, Papp Gábor, Peske, Spányi, Stein, Tolnay, Vastagh Géza, Ifju és id. Vastagh György, Wolf.

Ezt a meghívót tegnap kaptuk. Ugyan csak ekkor egy vidéki kis lap kritikáját is eljuttatták hozzánk, amelyben agyon voltak dicsérve egyes piktorok. Érdekes. Ma megnéztük tehát a „Jelesebb Festőművészek Kiállítását”.

Maga a kiállítás nem is olyan érdekes. Inkább unikum. Mert ilyen gyöngé, ilyen kezdetleges mázományokat összehordani tényleg eredeti gondolat. Most láttuk meg teljesen, hogyan nem szabad festeni. Közel százhatvan képet hordtak össze. A művek olyan gyöngék, hogy kár rájuk minden sort és minden percet vesztegetni.

Igazán nem értjük, hogy lehet úgy lenézni a magyar közönséget, hogy ilyen tárlatot adjanak eléje. A névsorban kiemelkedik a Benezur Gyula neve, kitől egy munkát se tudunk fölfedezni. És Lotz Károly neve, akinek csupán egy értéktelen (ára 30 korona) ceruzarajzát élveztük, dehát így már oda lehetett bigygyeszteti: „Kiállító művész: Lotz”.

Aztán ilyen neveket találunk: Wolf, Németh, Dittrich, Stein. Kik ezek a jámbor zsenik? Valószínű, hogy az a Németh az egy magyar, mert egy nagyítóval is nehezen fölfedezhető ici-pici képe alatt ott ékeskedik: *Abrakolás*. Micsoda magyar motívum... Aztán az a Stein is nagyon szorgalmas piktor, még „Amor nyilat” is lepingálta. De a többi is: Éder Gyula, gyönyörű szürke lovon adja Rákóczi Ferencet, iszonyu, milyen tehetségtelen. Aztán Bachmann, Vitéz Hány, Koszko, — vajjon ki ismeri őket?

Szegedi művészek nevét is fölvették a kiállító művészek névsorába. Így Károlyit, Nyilassyt, Hellert és Papp Gábort. Ellenben se ezektől a festőktől, se a többi szegeditől egyetlen egy munkát se állítottak ki! Nyilvánvalóan és fölháborítóan visszaéltek a szegedi művészek nevével! A célt megértjük: így könnyebben operálhatnak, így bedülnék a lelkes szegediek, így biztosítva van az erkölcsi és másféle támogatás.

Van még egy kullisszatitka ennek a „Jelesebb Magyar Festőművészek” tárlatának. Ugyanis a múlt hetekben publikálták, hogy egy hónapon belül megnyilik a tavaszi képkiallítás a kulturpalotában. A szegedi festők ettől várnak mindent: egy egész évi gyümölcsöt szinte óriási küzdelmeknek. És akkor jön egy ilyen „képkiallítás” és le akarja fölözni a tejfölt, elakarja ütni a szegedi művészeket a kis bevételtől, nevetséges áron kontár munkáknak is gyöngé dolgokat akarnak beadni. Ez egyszerűen veszedelmes, egyszerűen merénylet. S a „kiállítás” rendezője